

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce ve věci žalobce: **O. M.**, zastoupen JUDr. Mgr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou, advokátkou se sídlem U Prašné brány 1079/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2026, č. j. 45 A 5/2026 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (*stěžovatel*) se žalobou podanou dne 23. 2. 2026 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že v zákonné 30denní lhůtě dle § 169t odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), nerozhodl o žalobcově žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podané dne 4. 12. 2025, vedené pod sp. zn. OAM-06626/ST-2025.

[2] Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 28. 4. 2026, č. j. 45 A 5/2026 - 60, zamítl. Vyšel z toho, že žalovaný o žádosti rozhodl nejpozději dne 28. 1. 2026 vyhotovením dokumentu označeného jako „*Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza*“, a proto v době rozhodování soudu nebyl nečinný.

[3] Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Namítá zejména nesprávné právní posouzení věci a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tvrdí, že pouhé vyhotovení uvedené informace nepostačovalo k ukončení nečinnosti, zejména nebyla-li řádně doručena jeho zástupci. Dále namítá, že jeho podání mělo být podle obsahu posouzeno jako žádost o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace; v této souvislosti poukazuje na tvrzenou absenci tlumočníka, nesprávný údaj o dočasné ochraně

ve Spolkové republice Německo a vady nahlížení do správního spisu. Městskému soudu vytýká též, že rozhodl bez nařízení jednání.

[4] Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[5] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS; ta se uplatní též v nyní souzené věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je tak přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje rozporná (nejednotná) judikatura, nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná v případech zásadního pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021 - 23, nebo jeho usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31).

[6] Taková situace v nynější věci nenastala. To platí i pro námitku tvrzené procesní vady řízení před městským soudem spočívající v rozhodnutí bez nařízení jednání. Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. byla soudem dne 25. 2. 2026 doručena zástupci stěžovatele a obsahovala i poučení o následcích nevyjádření nesouhlasu (viz č. 1. 9 spisu městského soudu). Stěžovatel ve lhůtě dvou týdnů nesouhlas s rozhodnutím bez jednání nevyslovil. K rozhodnutí bez jednání tedy nedošlo v rozporu se zákonem a ani tato námitka nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud se z hlediska obsahu napadeného rozsudku dále zabýval námitkou jeho nepřezkoumatelnosti, neboť důvodnost této námítky by zpravidla představovala zásadní pochybení krajského (městského) soudu způsobilé založit přijatelnost kasační stížnosti.

[8] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, a ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62).

[9] Nejvyšší správní soud má za to, že tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Městský soud srozumitelně vymezil, že pro rozhodnutí o nečinnostní žalobě bylo určující, zda žalovaný o žádosti o dlouhodobé vízum rozhodl. Vysvětlil, proč informaci ze dne 28. 1. 2026 považoval za doklad

pokračování

o předchozím rozhodnutí o žádosti, a proč otázky jejího doručování, nahlížení do spisu či věcné správnosti důvodů neudělení víza nepokládal v řízení o nečinnostní žalobě za rozhodné. Z napadeného rozsudku jsou tedy patrné jeho nosné skutkové i právní důvody; stěžovatel s nimi v kasační stížnosti ostatně věcně polemizuje. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[10] Stěžovatel věcně namítá především to, že nečinnost správního orgánu nemohla být ukončena, neboť mu informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebyla řádně doručena prostřednictvím zástupce. Tato námitka však nepředstavuje otázku přesahující jeho vlastní zájmy.

[11] Judikatura Nejvyššího správního soudu je ustálená v tom, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat pouhého doručení již vydaného rozhodnutí a že případný nedostatek v oznámení aktu není bez dalšího nedostatkem jeho vydání. V řízení o nečinnostní žalobě soud posuzuje především to, zda správní orgán splnil povinnost o věci rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008 - 52, č. 1626/2008 Sb. NSS).

[12] Stejně tak je ustáleno, že ve věcech dlouhodobých víz je třeba odlišovat vlastní rozhodnutí o neudělení víza od následného sdělení či informace o důvodech neudělení víza. Sdělení důvodů neudělení víza nelze považovat za vlastní rozhodnutí o neudělení víza, ale za úkon následující po tomto rozhodnutí. Otázka, zda správní orgán dostal všem požadavkům spojeným s oznámením tohoto úkonu, proto sama o sobě nepředstavuje v řízení o nečinnostní žalobě novou nebo neřešenou právní otázku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 - 221, č. 2544/2012 Sb. NSS).

[13] Stěžovatel dále namítá, že jeho podání mělo být materiálně posouzeno v jiném právním režimu, konkrétně jako žádost o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb. Ani tato námitka nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se soud nezabývá zákonností nebo věcnou správností již vydaného aktu v rozsahu, v jakém by tak činil v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu; zkoumá pouze, zda správní orgán o podání rozhodl, popřípadě zda mu nadále trvá povinnost rozhodnutí vydat. Tento závěr odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 297/2016 - 74).

[14] Odkazy stěžovatele na zákon č. 65/2022 Sb. a na judikaturu k dočasné ochraně se míjejí s předmětem nynější věci. Judikatura k dočasné ochraně, na kterou stěžovatel poukazuje, řeší soudní přezkum vyřízení žádosti o dočasnou ochranu a podmínky sekundárního přesunu držitelů dočasné ochrany (srov. zejména rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 - 42, č. 4682/2025 Sb. NSS), nikoli posouzení trvající nečinnosti v řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Městský soud rozhodoval o žalobě na ochranu proti nečinnosti ve věci žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území; stěžovatel po procesním upřesnění návrhu výslovně setrval na původní nečinnostní žalobě. Tvrzení o absenci tlumočníka, nesprávném údaji o dočasné ochraně ve Spolkové republice Německo, vadách nahlížení do spisu či o tom, že správní orgán měl věc posoudit jako žádost o dočasnou ochranu, směřují proti zákonnosti postupu žalovaného nebo proti věcné správnosti důvodů neudělení víza, nikoli proti závěru,

že žalovaný o žádosti rozhodl. Tyto námitky se zcela míjejí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku a jsou proto nepřipustné dle § 104 odst. 4, věta první s. ř. s.

[15] V posuzované věci přitom z kasační argumentace neplyne, že by městský soud při řešení uvedených otázek vybočil z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nebo že by zatížil své rozhodnutí takovým pochybením, které by vyžadovalo kasační zásah nad rámec individuální věci stěžovatele.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení městského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39). S ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu